

Тамоюли равандҳои мутамаддини ҷаҳони муосир, бахусус доман паҳн намудани терроризм ва экстремизм аҳли башарро нигарон намуда, дар пайи татбиқи ҳадафҳои гаразноқ ва ҷоҳилонаи ин падидаҳои номатлуб ҳамасола инсонҳои зиёди бегуноҳ ва гумроҳгардида қурбон гардида, андуҳи гаронеро болои аҳли башарият бор менамояд.

Табиист, ки инсоният барои омилҳои муҳими ҳаётӣ, аз ҷумла озодӣ, оромӣ, озоиштагӣ, ваҳдату дӯстӣ, садокату ягонагӣ, тараккиёт ва саодату хушбахтӣ талош намуда, дар атрофи ҷунин рукҳои асосии саодати зиндагӣ мисли ангуштони як даст ба ҳам нерӯи шикастнопазир мебахшанд. Дар ин радиф набояд фаромӯш кард, ки на ҳама инсон ҷунин арзишҳои калидии зиндагиро дарк менамоянду барои пойдорӣ ва ҳифзи онҳо адолатмандона мубориза мебаранд. Дар таърихи инсоният, инсонҳои ҷоҳил ва гумроҳе ҳастанд, ки ҳамаи рукҳои ҳаётбахш ва пайвандсозӣ саодати зиндагиро истисно намуда, ба ақидаҳои пуч ва беасос моил гардида, ҳаёти худ, аҳли пайвандон ва саҳифаи таърихи худро доғдор менамоянд. Пас бояд кайд намуд, ки танҳо инсонҳое ба қирдорҳои ғайриахлоқӣ ва ғайриинсонӣ даст мезананд, ки аз воқеияти инсондӯстӣ, ватандӯстӣ ва таърихӣ фарсаҳо дур монда, бо нотавабониҳои худ арзишҳои миллӣ ва давлатиро зерӣ қадамҳои нопок ва ноустувори ҳеш қарор медиҳанд.

Терроризм ва экстремизм аз зумраи ҷунин ҳатарҳои ҷаҳонӣ махсуб меёбанд, ки имрӯзҳо барои амали намудани тархҳои сиёҳу беасос ва гаразноқи шахсиву гурӯҳи худ нисбати адолату оромӣ ва ободиву созандагӣ муборизаи ғайриодилона бурда истодаанд. Ҷашмандозии онҳо дар рӯ ба рӯи муҳити орому осуда ва равандҳои таҳкимбахшӣ фарҳанги давлатдорӣ халқияту миллатҳои сайёра ҳеҷ як шахси ватандӯстро бетараф гузошта наметавонад.

Ҷун суҳан дар бобати бетарафи рафт, меҳоҳам дар ин ҷо ҷанде аз андешаҳои худро дар робита ба ин мавзӯ баён намоям. Гурӯҳҳои манфиатҷуви ифротгарой ҷамоне, ки нисбати давлату миллат ва фарҳангу таърих ин ё он миллат таҳқир мекунанд ва пешрафтҳои бесобиқаи онро нодида мегиранд, набояд ворисони давлату миллат дар ҷабҳаи ватандӯстонаи худ ором бошанд. Оромӣ дар ин арсаи рақобати мафкуравӣ, ки зерӣ уновни бетарафӣ зухур меёбад, фарҳанги ватандӯстӣ ва эҳтиром ба давлату арзишҳои воқоии давлатдориро зерӣ суол қарор медиҳад. Ба андешаи қамина бефарқ будан дар ин самт, бетарфи дар тақдири ояндаи худ ва сарнавишти давлат ва миллати худ буда, насли оянда ҷунин рафтори ношоистаро ба таассуфи зиёд интиқод менамояд.

Пас бояд хамеша фаъолону зиёиён беасос будани андешаҳои равияҳои ифротгарёро бар асоси аснҳои раднашаванда ва воқеӣ дар шакли воқуниш собит намоянд ва ҷомеаро дар рухияи бедории милли раҳнамоӣ созанд. Ҳамзамон, бояд амале рӯи даст гирифта шавад, ки барои насли баъди дарси олии давлатдорӣ ва ватандорӣ эътироф карда шавад.

Кобили қайд аст, ки қорвони давлатдорӣ мо ба сӯе ҳаракат намуда истодааст, ки дар пешорӯи он дар ҳар қадам ормонҳои беназири миллат ҳамчун омили муҳими таҳкими арқони давлатдорӣ нухуфта буда, барои саодати миллат доираҳои васеъи зиндагиву давлатдориро фароҳам оварда истодааст.

Таҳаввулотҳои азими иқтисодиву иҷтимоӣ, сиёсиву фарҳангӣ ва инкилобҳои бузурги ҳудушносиву ҳудогоҳи дар тафаккури миллати тоҷик шаҳодати он аст, ки мо дар эҳёи арзишҳои милли ва суннатҳои давлатдорӣ ба қомеъҳои бузург ноил гардида, дар шинохти фарҳанги қадимаи ватандорӣ дар маснади олий қарор гирифтаем.

Мутаасифона имрӯзҳо баъзе ҳоинони давлату миллат пешрафту оромии раванди давлатдорӣ навини миллати тоҷикро бо ҷашми нобино ва ақли гумрохшуда дар мизони ҳираду адолат нодуруст санҷида, баҳои ғайриодилонаи таърихӣ медиҳанд. Табиист, ки чунин инсонҳо аслан вичдону имон надоранд ва ақли расову донишу малака ва ҳисси миллие, ки дар ҳаёт баҳо надорад ва фурухтанашаванда аст, бо пул фурухта мешавад ва дар ҳақиқати давлату миллати худ, суҳанҳои таҳкиромезро раво мебинанд.

Ҳулосаи мантики нисбати ин зумра инсонҳо чунин аст: Доираи ташаккулёбии онҳо муҳити носозгор буда, омили асосии шомил гардидани онҳо ба чунин роҳи бемақсад ва ҷохилӣ аз иродаи заиф ва мавқеи ноустувори онҳо сарчашма мегирад. Инсонҳои гумрох замоне, ки қориди чунин равияҳои тундгарой мегарданд, аз ҳисси ватандориву ватандӯстӣ қомилан дур мемонанд ва қудрати зехнивӯ ҷисмонии онҳо ҳамчун восита барои расидан ба мақсадҳои нопоки манфиатҳои гурӯҳи суиистифода мегарданд. Қоёни роҳи онҳо танҳо тариқи дахшатафканӣ марғ аст. Яъне дар сарнавишти ҳаёти худ на ҳамчун қаҳрамонӣ ҳақиқӣ, балки танҳо як шахси қоили ва ҷохил қомӣ мемонанд.

Вобаста ба ин, имрӯзҳо гурӯҳҳои террористиву экстремистӣ ба ҳар васила барои ҷалби ҷавонон ба сафи худ ва тақвият додани қудрати сиёсӣ тавассути қомонаҳои иҷтимоӣ

акидаҳои фитнаангези худро таблиғ намуда, ҷазои таъсиргузориҳои худро васеъ намуда истодаанд.

Ба андешаи мо, дар ин росто бояд ҷавонон механизми дурусти тарбия ва ташаккули сатҳи шуурнокии сиёсиро пайгирӣ намуда, дурнамои инкишофи маънавию фарҳангии худро дақиқ бозбинӣ намуда, аз унсурҳои бегона ва игвоангези худдорӣ намоянд. Маҳз ҳамин сатҳи биниши дурбинона ва ҳирадмандона барои роҳбрии равияҳои тундрав имконият наметаҳад, баръакс дар густариши тафаккури ҷавонон бо маҷмӯи гоҷаҳои инсондӯстона ва ватандӯстона таъсири амик мегузорад. Илова бар ин, бояд ба вазъи ҷомеа воқеъбинона баҳо дода шавад. Инсонхое, ки дар пасманзари ҳадафҳои нопоки худ ба сиёсати давлатдорӣ баҳои ғайриодилона медиҳанд, ба ҳеҷ ваҷҳ қобили ситоиш набуда, баръакс бояд барои паст намудани сазои онҳо шахсони ватандӯстона назарҳои санҷида ва асоснокро матраҳ созанд.

Аз нигоҳи дигар, дар ҷаҳони ғарбӣ муносибати ташаккули сифатҳои идоракунии фикрӣ ва мафкуравӣ дар ниҳоди шахсият беш аз пеш аҳамияти ҳоса қасб намуда истодааст, зеро таҷрибаҳои нишон медиҳанд, ки асоси фирефтагардии ҷавонон ба доми ғуруҳҳои ифротгарой, яъне аз сарчашмаҳои асосии он беандешагӣ ва дарк қарда натавонистани воқеияти равандро сиёсати ҷаҳон маҳсуб меёбад.

Аз ин лиҳоз, бояд ҷавонон ҳудуди худро ва ҳудуди бошанд. Яъне бидонанд, ки рисолати инсонӣ, шаҳрвандӣ ва ватандорӣ онҳо дар назди давалату миллат аз ҷиҳати иборат аст. Барои шинохти ин арзишҳои ватандӯстӣ ва давлатдорӣ месазад, ки ҳар як насли имрӯза сайри таърихи сиёсати гузаштаи миллати худ намуда, таҷрибаи нодиреро дар масири дастбӣ ба дастовардҳо ва хизмат ба ватан қасб намояд.

Арзишҳои ватандӯстӣ ва ватандорӣ дорои ҷунин хусусияте мебошанд, ки мавқеи шахсиятро дар ҷомеа устувор менамоянд, дар ниҳоди инсон ҳисси миллиро бедор намуда, барои таҳвили гоҷаҳои олии ватандорӣ заминаи мусоид фароҳам месозад. Вақте, ки ҷазои мафкуравии шахс бо ҷунин гоҷаҳои олии тақдир меёбад, роҳбрии андешаҳои нопоқро ғайриимкон мегардонад.

Сиёсати ҷунини давлатдорӣ мо таҳти роҳбарии Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон моҳи ифтихори миллӣ арзбӣ қардида, маҳсусан барои тарбияи насли ояндаи миллат ва давлат имкониятҳои бузург муҳайё қарда шудааст.

Бо умеди ободӣ, озодӣ, оромӣ, саодатмандӣ ва тараннуми истиклол бояд ба ғамхориву таваҷҷуҳи имрӯзаи давлат ва ҳукумат сазовор бошем ва дар эъмори давлатдорӣ садокатмандона хизмат намоем.

Мудири баҳши умумӣ назорат ва

мурочиати шаҳрвандони дастгоҳи раиси ноҳия Бокизода Ф.